

Bendruomenės pirmininkės Antaninos sveikinimai šiandien jau šviesaus atminimo narei Janinai Kazlauskienei.

Uždegamos žvakelės į amžinybę išėjusiems vaisiodiškams.

Ūkininkų Kazlauskų šeimoje dviguba šventė.

Paukščiui reikia dangaus, žmogui — žmogaus

Vaisodžių kaimo bendruomenės visuomeninė organizacija „Vaisodžiai“ švenčia penkiolikos metų veiklos sukaktį. Apie veiklią organizaciją mintimis dalijasi jos pirmininkė Antanina BEITNARIENĖ.

Į bendruomenę susibūrėme prieš 15 metų, Vasario 16-osios išvakarėse. Lietuva tada gyveno dideliu pakilimu, nors slėgė ją daugybė rūpesčių ir nerimas. Mes taip pat gyvenome tuo giliu, nepakartojamu jausmu. Kaimas kartu su visa Lietuva džiaugėsi atkurta nepriklausomybe, iškovota laisve, sušįgūžinta tėvų ir protėvių žeme. „Širdzimi neišgirdis — žodžiais neišvardzysi“, — mėgo sakyti mano senelė Anastazija Stavarienė.

Žvelgiant atliktų darbų ir laiko akimis — 15 metų ir daug, ir mažai. Kai suskaičiuoji nudirbtus darbus, pasidžiaugi tuo, kas pasiekta, įsigyta — ši laiko atkarpą reiškia daug. Tačiau, kai atsigręži atgal ir pamatai, kiek daug dar nepadaryta, kiek daug toje veikloje trūkumų, tai pasijunti, kad 15 metų — mažas tarpas.

Tie metai — tik ženkliai, surikiuojantys mūsų gyvenimus, todėl nenuostabu, kad padaryta nemažai klaidų, iš kurių jau mokomės. Pajunti, kad suprasti vieniems kitus sudėtinga, kad šviesi diena pati neateina, ji priklauso nuo to, ar spėjame vieni kitiems laiku ištiesti pagalbos ranką, nušluostyti skausmo ašarą. Ne veltui senolių išmintis sako: „Pasidalykime skausmu, jis bus mažesnis, pasidalykime džiaugsmu, jis bus didesnis.“

Žemę dirbantis žmogus vis dar blaškosi, vis dar ieško tiesos, gerų sprendimų. Per kaimą praūžė tiek vėtrų. Jos aplamdė tradicinį tautos papročių ir moralės sergėtojų įvaizdį. Per vėtras tikėtasi, kad jos taip giliai nesužeis. Juk jis buvo stiprus, užuovėja tautinei kultūrai.

Lietuvos šimtmečio ir bendruomenės 15 metų veiklos proga sveikina „Radžiūna“ ir jos pirmininkas Artūras Zienka. Nuotr. dešinėje — Antaninos Beitnarienės sveikinimai jubiliejų švenčiančiam totorių bendruomenės pirmininkui Ipolitui Makulavičiui ir jo anūkiui.

Laikas rinko pabirusius papročius. Jis rinko mūsų metus ir žmones. Gyvendami taip arti vieni kitų, pajutome susvetimėjimo šaltuką. Nusprendėme nepasiduoti laiko vėjams. Renkame po trupinėlį tai, ko vėtros dar neišpustė iš mūsų gyvenimo. Stengiamės visai nesusvetimėti. Tik būdami šalia vieni kitų ir liūdna, ir linksma gyvenimo valanda, išsaugosime vieni kitų gerumą, kad šiltas žmogiškumo pradas neišnyktų iš mūsų gyvenimo.

Prieš 15 metų net nepagalvojome, kad turėsime tokią gražią bendruomenės salę ir kitas patalpas. Visą laiką nešiojame širdyse didelį dėkingumo jausmą Alytaus rajono merui Algirdui Vrubliauskui už tai, kad, iškėlus seniūniją į

Punį, šio Vaisodžių pastato neatidavė privatizacijai, išsiklausė į mūsų prašymą palikti jį bendruomenei, kad priėmė mūsų bendruomenę savo partnere rengiant projektą pastato renovacijai.

Mes gavome didelę Europos Sąjungos paramą. Sustiprinome materialinę bazę įsigydami gražių daiktų. Dėkingi Alytaus rajono vietos veiklos grupės vadovei Vidai Vrubliauskienei už nuolatinę pagalbą bei paramą rengiant projektus, už nuoširdų bendradarbiavimą, rūpinimąsi kaimu. Dėkojame visai Vietos veiklos grupei ir savivaldybės specialistams už pagalbą bendruomenei.

Metų skaičius rodo ne tik kelių žmonių nueitą gyvenimo kelią, bet ir tame kelyje sutiktus žmones,

kuriuos vadiname pakeleiviais.

Bendruomenei labai daug reiškė „Jundos stalių gaminių“ draugiška parama. Bendrovės direktorius Gediminas Jegelevičius mus labai parėmė finansiškai ir ne vieną kartą, kai buvo labai sunku kurtis. Pavyzdžiui, atvežė mums malų. Parėmė mus ir morališkai, sakydamas: „Eikite tolyn, nenuleiskite rankų, visada atsiras žmonių, norinčių paremti gerus darbus.“ Ir mes ėjome. Kai bendruomenėje įsikūrė biblioteka, Jegelevičiai padovanojo daug knygų. Nerandu žodžių, kuriais galėčiau išsakyti dėkingumą šioms žmonėms.

Įkyrios mintys kirbėjo, kai rengėmės eiti žmonių prašyti paramos. Privatizacija daugeliui paliko nepasitikėjimo. Galvojome, ar

pasitikės mumis žmonės. Supratome, jei nesibelsi, durys neatsidarys. Beldėmės į širdis. Gerais norais nutiesiamas tiltas net ten, kur nėra ryšio. Žmonės suprato ir parėmė, kas kuo galėjo — darbu, pinigais. Kai mąstai, būtinai sumąstai. Kai užsinorėjome dirbti — tai skubėjome, kad nepraeitų noras, griovėme sienas, nešiojome plytas, skutome lubas ir sienas. Yra įvykių, kurių net laiko malūnas nesumala.

Mūsų gyvenime visko būta: laimės ir džiaugsmo, liūdesio ir skausmo, atradimų ir praradimų. Į amžinybę išėjo daug žmonių, kai kurie — ne laiku. Mokyklos praradimas — taip pat didelė netektis. Džiaugiamės bendravimu su kitomis kaimo bendruomenėmis. Ne veltui sakoma, kad tam ir keliai, kad susitiktų žmonės.

Susidraugavome ne tik su Alytaus rajono bendruomenėmis, buvome nuvykę į Varėnos rajono Mardasavo kaimo bendriją, Sekminės šventėme su Dargužių kaimo bendruomene, susibičiuliavome su Kauno miesto Aleksoto bendruomene. Su ja šventėme poeto Justino Marcinkevičiaus 85-ąsias gimimo metines. Draugaujame su Panemuninkų, Kumečių, Žagarių, Punios, Venciūnų, Luksnėnų bendruomenėmis.

Džiaugiamės galėdami pasidalyti tuo šviesiu jausmu, iš kurio išauga meilė Tėvynei, gimtajai žemei, žmogui. Mūsų šventės proga noriu padėkoti Vaisodžių žmonėms už paramą, pasitikėjimą, gražų bendravimą.

Penkiolikta bendruomenės veiklos sukaktis sutapo su Lietuvos nepriklausomybės šimtmečiu.

Derliaus šventėje vaisiodiškus linkmino dzūkų pulkucio ansamblis „Šilagėlės“.

Danielliaus JAKUBAVIČIAUS nuotr.